

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2646/2020
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 257/20 од 20.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 257/20 од 20.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 257/20 од 20.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2129/18 од 03.09.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине РС и њених одбора, у периоду од 07.11.2009. године до 31.05.2012. године, и то: за новембар месец 2009. године, исплати износ од 30.205,12 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2009. године до исплате и за децембар месец 2009. године, износ од 47.945,36 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2010. године до исплате. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу по основу неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, за 2009. године исплати износ од 18.925,80 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2010. године до исплате. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на основу неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине РС и њених одбора, у периоду од 07.11.2009. године до 31.05.2012. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на основу неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине РС и њених одбора, у периоду од 07.11.2009. године до 31.05.2012. године, изнад износа досуђеног ставом трећим изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на основу неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, исплати за

2010. годину износ од 21.689,20 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2011. године до исплате, за 2011 годину износ од 24.083,40 динара са законском затезном каматом од 01.01.2012. године до исплате, за 2012. годину износ од 24.643,80 динара са законском затезном каматом од 01.01.2013. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 177.450,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 257/20 од 20.02.2020. године, ставом првим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против става трећег изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда садржана у ставу четвртном, петом и шестом изреке. Ставом трећим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против пресуде другостепеног суда, тужилац је изјавио ревизију на део одлуке који се односи на исплату законске затезне камате, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404.став 1. Закона о парничном поступку.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), Врховни касациони суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. става 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије оцењује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе и у интересу равноправности грађана, у вези исплате законске затезне камате на досуђене износе главног дуга. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

У конкретном случају, нижестепени судови су оценили да је неоснован захтев тужиоца којим је тражена накнада регреса за коришћење годишњег одмора с обзиром да је ова накнада исплаћивана тужиоцу кроз плату, а одлука о исплати законске затезне камате на износе неисплаћених дневница донета је у смислу члана 324. став 2. Закона о облигационим односима, којом је прописано да уколико рок за испуњење обавезе није одређен, дужник долази у доцњу када га поверилац позове да испуни обавезу. О праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба

уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредбама члана 28. ЗПП за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир, ако не чине главни захтев.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене пресуде којом је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 29.01.2013. године и преиначена 08.02.2019. године. Побијана вредност предмета спора је 70.416.40 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (1евро = 118,3565 динара), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић